

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 18Csp/209/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122211305
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 04. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dominika Vitteková PhD.
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2023:8122211305.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Dominikou Vittekovou PhD. v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom B. C. XX, 080 06, zast. JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom ul. Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: Intrum Slovakia, s.r.o., so sídlom Mýtina 48, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154, zast. JUDr. Ján Šoltés, advokát, Mýtina 48, P.O.BOX 205, 810 00 Bratislava, o primerané finančné zadostučinenie, takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni 100 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.
- III. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania, a to z prisúdenej sumy, v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa svoj nárok na primerané finančné zadostučinenie vo výške 1138,40 eur odôvodnila tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 20Csp 117/2021 vystupovala v postavení žalovanej spotrebiteľky a v konaní bola úspešná, keďže bola voči nej žaloba zamietnutá z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie na podanie žaloby zo strany žalobcu. Uplatnená suma primeraného finančného zadostučinenia predstavuje polovicu sumu, o ktorú sa žalovaný chcel voči nej obohatiť.

2. Žalovaný sa k žalobe písomne vyjadril neuznávajúc uplatnený nárok. Mal za to, že žalobkyňa nekonkretizovala ani jedno právo jej priznané ako spotrebiteľovi, ktoré malo byť porušené. Namietal, že žalobkyňa nemá aktívnu legitímáciu na podanie žaloby, keďže si doposiaľ neuplatnila žiaden nárok z porušenia práva alebo povinnosti určených na ochranu spotrebiteľa. Z dôvodu, že od počiatku nebol veriteľom úverovej pohľadávky, je vylúčená jeho pasívna legitímácia v predmetnom spore. Poukázal na to, že inštitút primeraného zadostučinenia nemá plniť sankčnú funkciu. Zdôraznil, že žalobkyňa nevrátila do dnešného dňa veriteľovi požičanú sumu úveru.

3. Žalobkyňa v replike s poukazom na rozhodnutia súdov uviedla, že „úspešne uplatní“ sa nerovná“ podá žalobu, teda úspešne uplatnila právo na súde, čomu zodpovedá výsledok základného konania. Žalovaný po materiálnej i formálnej stránke je subjektom, ktorý disponoval pohľadávkou, preto je pasívne legitímovanou stranou sporu. Zákon nevyžaduje podmienku vznik, resp. preukazovanie akejkoľvek ujmy. Žalovaný ako subjekt podnikajúci v oblasti spotrebiteľského práva nepostupoval s odbornou starostlivosťou, pohľadávku od právneho predchodcu odkúpil v rozpore s § 92 ods. 8 zákona o bankách spolu so všetkými právami a povinnosťami a domáhal sa zaplata pohľadávky skrz súdne konanie. Vzhľadom na charakter a stupeň porušenia práv a povinností daných spotrebiteľskými právnymi normami považuje uplatnenú výšku primeraného finančného zadostučinenia za adekvátnu. Uplatnená výška zodpovedá svojmu účelu, pretože je potrebné toto finančné zadostučinenie nevnímať

ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu. Uvedené finančné zadostučinenie má tiež odradiť žalovaného, ale aj iných dodávateľov, od porušovania práv spotrebiteľov. Záleží len na žalovanom, aby sa nedopúšťal recidívy v neprípustnom kontrahovaní v rozpore so záujmami spotrebiteľov. Primeranosť sumy 1 138,40 eur považovala vzhľadom najmä na postoj žalovaného a intenzitu porušení spotrebiteľských noriem evidentne daná. Žalovaný nechce niesť akúkoľvek zodpovednosť za porušenie svojich zákonných povinností

4. Na prejednanie sporu súd nariadil pojednávanie, na ktoré sa nedostavil právny zástupca žalovaného, ktorý svoju neprítomnosť ospravedlnil a súhlasil, aby sa súdne pojednávanie uskutočnilo v jeho neprítomnosti. Preto súd prejednal a rozhodol spor na pojednávaní v neprítomnosti strán sporu v súlade s ustanovením § 180 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len "CSP") s prihliadnutím na obsahpisu a vykonané dôkazy.

5. Na nariadenom pojednávaní súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, a teda spisom Okresného súdu Prešov sp. zn. 20Csp 117/2021 z neho najmä žaloba, vyjadrenie 10.11.2021 a 20.1.2022, uznesenie č.k. 20Csp 117/2021-83 z 28.3.2022, zápisnica z pojednávania z 27.5.2022, rozsudok č. k. 20Csp 117/2021-144 z 27.5.2022, ako aj ostatným spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav:

6. Žalobkyňa a právny predchodca žalovaného, Všeobecná úverová banka a.s. uzavreli dňa 16.10.2015 zmluvu o pôžičke č. 7157596/6600501278, na základe ktorej bola poskytnutá žalobkyni pôžička vo výške 2.000 eur. Podľa zmluvy o pôžičke mala žalobkyňa splácať pôžičku v pravidelných 60 mesačných splátkach v sume 55,83 eura, a to až do celkovej sumy pôžičky vo výške 3.349,80 eura.

7. Všeobecná úverová banka a.s. podala voči A. B. žalobu o zaplatenie 1239,82 eur titulom zmluvy podľa bodu 6 tohto rozsudku, ktoré bola vedená na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 20Csp 117/2021.

8. Spotrebiteľka sa v predmetnom konaní voči uplatnenému nároku bránila, že zmluva neobsahuje zákonom požadované náležitosti, a preto je úver bezúročný a bez poplatkov, ďalej že úrok dohodnutý v zmluve je v rozpore s dobrými mravmi a vzniesla námietku premlčania.

9. V priebehu konania pôvodný žalobca postúpil svoju pohľadávku na spoločnosť Intrum Slovakia, s.r.o.. Uznesením zo dňa 28.03.2022, č.k. 20Csp/117/2021 - 83 súd pripustil zmenu na strane žalobcu.

10. Zo zápisnice z pojednávania z 27.5.2022 plynie, že žalovaná namietala nedostatok aktívnej legitímácie nového žalobcu v konaní.

11. Okresný súd Prešov rozsudkom č. k. 20Csp 117/2021-144 z 27.5.2022 žalobu zamietol. Žalovanej náhradu trov konania priznal v rozsahu 100%. Predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 15.7.2022.

12. Z bodu 29 a 30. rozsudku plynie cit.: „...súd dospel k záveru, že splnené podmienky pre postúpenie pohľadávky, a preto pokiaľ Všeobecná úverová banka, a.s. postúpila na žalobcu pohľadávku, konala v rozpore s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách, a preto je Zmluva o postúpení pohľadávky neplatný právny úkon v zmysle § 39 OZ (pre rozpor tohto právneho úkonu so zákonom - ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách). Vzhľadom na nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu súd žalobu zamietol.“

13. Predmetný právny vzťah bol posúdený ako spotrebiteľský a súd aplikoval okrem iného i § 52 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o bankách“).

14. Zistený skutkový stav takto právne posúdil:

Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 3 OZ, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52 ods. 4 OZ, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

15. V predmetnej právnej veci je nepochybné postavenie strán sporu ako dodávateľa a spotrebiteľa, čo plynie aj z rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 20Csp 117/2021-144 z 27.5.2022. Žalobca v pôvodnom konaní vystupoval ako osoba konajúca v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaná ako fyzická osoba pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

16. K namietanému nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného súd poukazuje na to, že skutočnosť, že žalovaný spotrebiteľskú zmluvu nekoncepcoval, ho ako nadobúdateľa pohľadávky vzhľadom na merito sporu neliberuje a nezbavuje zodpovednosti za porušenie svojich zákonných povinností. Vychádzajúc z citovanej právnej normy ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, domáhať sa práva na primerané finančné zadosťučinenie spotrebiteľ má voči porušiteľovi a od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti zodpovedá. Na základe postúpenia pohľadávky a následne jej uplatňovaním v súdnom konaní je zrejmé, že žalovaný je zmluvnou stranou, pričom fakticky vykonával práva veriteľa z úveru. Práve žalovaný je subjektom, ktorý voči žalobkyni požadoval v základom konaní úhradu sumy 7126,59 eur s príslušenstvom. Žalovaný sa teda domáhal zaplata pohľadávky a bol subjektom, ktorý bol oprávnený prijímať plnenie z úveru. Ak žalovaný na jednej strane seba označil v základom konaní za subjekt, ktorý bol v súdnom konaní aktívne vecne legitímovaný, tak na druhej strane ostáva jeho vecná legitímácia zachovaná aj v prípade, ak žaloba týkajúca sa spotrebiteľskej zmluvy smeruje voči nemu ako žalovanému (porov. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3CoCsp 3/2021 z 2.2.2022). Tento záver podporuje aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky cit.: „Na zdôraznenie správnosti odvolacím súdom zvolenej interpretácie ustanovenia § 3 ods. 5, ostatná veta zákona č. 250/2007 Z. z. najvyšší súd dodáva, že zo zákonnej dikcie označenia zodpovedného subjektu, od ktorého je možné požadovať primerané finančné zadosťučinenie („od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá“) de lege lata nevyplýva, že to nevyhnutne musí byť iba jedna zo sporových strán v konaní na súde, v ktorom bol spotrebiteľ úspešný, hoci ním spravidla bude práve tento procesný subjekt.“ (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 24. augusta 2022, sp. zn. 7 Cdo 80/2020).

17. Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z. z. je nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 127/2017).

18. Podľa názoru súdu je základ nároku daný, ak dodávateľ poruší osobitnú právnu úpravu predstavujúcu normy na ochranu spotrebiteľov, ktorými sú napr. osobitná úprava spotrebiteľských zmlúv v § 52 až 54

Občianskeho zákonníka, zákony o spotrebiteľských úveroch, o finančných službách na diaľku, ale aj zákon o bankách, čo sa v danom prípade nepochybne stalo. Okresný súd Prešov rozsudkom č. k. 20Csp 117/2021-144 z 27.5.2022 konštatoval porušenie povinností dodávateľa.

19. V prejednávanej veci je zrejmé, že žalobkyňa sa úspešne bránila proti porušeniu povinností dodávateľa ustanoveného osobitným predpisom (zákona o bankách) v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 20Csp 117/2021, pretože rozsudkom v predmetnej veci bol uplatnený nárok voči žalovanej spotrebiteľke právoplatne zamietnutý. Súd konštatoval, že žalovaný porušil ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách tým, že nepreukázal splnenie druhej podmienky pre postúpenie pohľadávky a to, aby jeho právny predchodca písomne vyzval žalovanú pred postúpením pohľadávky. Skutočnosť, že aj obrana nároku je úspešným uplatnením porušenie práva alebo povinnosti možno vyvodiť aj z rozhodovacej praxe súdov (rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3CoCsp 3/2021 z 2.2.2022, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13CoCsp 13/2022 z 5.10.2022). Obdobne tiež závery najvyšších súdnych autorít cit: „Z formulácie súdmi aplikovaného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nevyplýva, že spotrebiteľ musí uplatniť porušenie svojho práva len podaním žaloby a že uplatnením práva už nie je obrana spotrebiteľa ako žalovaného v súdom spore. Dovolací súd i v tomto prípade považuje za správne nadviazať na metodológiu výkladu práv spotrebiteľa v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/31/2020 o eurokonformnom výklade práva zohľadňujúcim postavenie spotrebiteľa ako slabšej strany spotrebiteľského vzťahu. Dovolací súd preto vychádza z takého výkladu slovného spojenia „úspešného uplatnenia porušenia práva“ v ustanovení § 3 ods. 5 vety tretej, ktoré je v prospech spotrebiteľa a pri ktorom preto nezáleží, v akom procesnom postavení sa spotrebiteľ nachádza, t.j. či je v spore žalobcom alebo žalovaným.“ (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo 324/2020 z 13.12.2022).

20. Zákon pre priznanie finančného zadosťučinenia nevyžaduje podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezodôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 127/2017).

21. Pri určení výšky finančného zadosťučinenia súd posudzoval konkrétne skutkové okolnosti, prihliadol na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania žalovaného, intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu (porov. rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 11Csp 215/2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22Co 58/2019). Dbal pritom na naplnenie jeho základných funkcií, a to satisfakčnej a sankčnej.

22. V prejednanom prípade možno konštatovať, že zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé privodiť ujmu žalobkyni ako spotrebiteľovi spočívajúcu v možnom bezodôvodnom obohatení, a teda k strate finančných prostriedkov, keďže súd posúdil zmluvu o postúpení ako neplatný právny úkon. V tomto smere súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 7Co 62/2018 z 29.10.2018 cit. „Vo veci 4C 354/2013 Okresného súdu Svidník bola v dôsledku procesnej obrany žalobcov zamietnutá žaloba žalovaného o zaplatenie sumy 5.391,90 Eur s prísl. V tomto konaní sa posudzovala platnosť zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 15.12.2011 uzatvorená medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalovaným. Tento právny úkon sa považoval za absolútne neplatný z dôvodu, že neboli splnené všetky podmienky vyžadované pre postúpenie pohľadávky v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001Z.z. o bankách v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky. Zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 15.12.2011 sa tak posúdila ako neplatná pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka). Napriek neplatnej zmluve o postúpení pohľadávok sa žalovaný vo veci 4C 354/2013 Okresného súdu Svidník domáhal zaplatenia nie malej finančnej čiastky z neplatného právneho úkonu, teda na úkor žalobcov sa snažil bezodôvodne obohatiť, čo nemožno hodnotiť ako konanie v súlade s dobrými mravmi. Zákaz konať v rozpore s dobrými mravmi priamo vyplýva z ustanovenia § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov.13. V prejednávanej veci bol to samotný žalovaný, ktorý napriek neexistencii platnej zmluvy o postúpení pohľadávok požadoval v inom konaní od žalobcov

zaplatenie sumy 5.391,90 Eur s prísl., pričom táto jeho žaloba bola zamietnutá v dôsledku úspešnej obrany žalobcov.“

23. Na druhej strane súd zobral do úvahy, že hrozba straty finančných prostriedkov sa nenaplnila, keďže nedošlo k bezdôvodnému obohateniu. Iné skutočnosti žalobkyňa v konaní neuviedla.

24. Súd je toho názoru, že čo sa týka výšky finančného zadosťučinenia, považuje jeho výšku v rozsahu 100 eur za primeranú. Túto sumu považoval súd za primeranú s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobkyne ako spotrebiteľa. Žalovaný sa voči žalobkyni v pôvodnom konaní domáhal zaplataenia finančnej čiastky z neplatného právneho úkonu, teda na úkor žalobcov sa snažil bezdôvodne obohatiť. Súd však zohľadnil skutočnosť, že k bezdôvodnému obohateniu zo strany dodávateľa nedošlo. Priznané finančné zadosťučinenie je teda vyrovnaním ujmy žalobkyne, ktorá jej vznikla konaním žalovaného, je určitou satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku konania žalovaného trpieť a brániť svoje práva v konaní pred súdom a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby závadne konal. Spotrebiteľka, teda žalobkyňa, nie je povinná preukázať ujmu, ktorá jej vznikla, pretože zákon o ochrane spotrebiteľa nepriznáva právo na finančné zadosťučinenie v prípade vzniku ujmy, ale už vtedy, keď jej ujma v nadväznosti na porušenie práv spotrebiteľa vzniknúť mohla, pričom sa úspešne domáhala ochrany svojich práv. V danom prípade sa žalobkyňa úspešne domohla svojho práva, a teda boli splnené všetky zákonné predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia.

25. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

26. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobkyňa bola v konaní plne úspešná, preto má nárok na náhradu trov konania, a to z prisúdenej sumy, v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov písomne v 2 vyhotoveniach. V odvolaní sa uvedie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka. Ďalej sa uvedie proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané. Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nespĺní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.